

ת"פ 33691/05/16 - מדינת ישראל, תביעות ירושלים נגד אילן דב רוזוב

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 33691-05-16 מדינת ישראל נ' רוזוב

בפני בעניין:	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר מדינת ישראל
המאשימה	תביעות ירושלים נגד אילן דב רוזוב
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד ארקדי אוליגולשווילי

גזר דין

כתב האישום

הנאשם שלפניי הודה בהחזקת סכין, ועל-כן הורשע בעבירה זו לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. אין מחלוקת, כי ביום 19.1.2016, בסניף הדואר המרכזי בירושלים, נתפס הנאשם כשברשותו סכין. אין גם מחלוקת (המאשימה לא חלקה על עובדה זו עת נמסרה ההודאה), כי הנאשם מסר את הסכין ביוזמתו למאבטח, ולא הסתירה. הנאשם עוד טען, כי סמוך לאותו מועד, אשה הרה נדקרה, ואשתו שהייתה בהיריון, חששה לצאת מהבית באותה עת, ומכאן החזקת הסכין.

מהלך הדין

בתחילה, הנאשם כפר במיוחס לו מבחינת מטרת ההחזקה, אלא שלאחר שהתיק נקבע לשמיעת ראיות והוסבר לנאשם המצב המשפטי, הודה במיוחס לו כאמור לעיל.

המאשימה הצהירה כי עמדתה להרשעה, מאסר על תנאי וקנס, בעוד הסניגור ביקש לשלוח את הנאשם לשירות המבחן, כדי שיבחן גם את שאלת ההרשעה.

תסקיר

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי מדובר באדם כבן 49, נשוי בשנית, אב ל-9 ילדים (בני שנה וחצי ל-14 שנים), ומשמש דמות הורית לבנה של אשתו מנישואיה הראשונים. הוא חבר בקהילת "שובו בנים" הברעסלבית ומשמש שם איש חינוך בקהילה. מצבה של המשפחה דחוק והיא נתמכת ע"י תרומות וסיוע משפחתי. מגיל צעיר לא הסתגל למסגרות לימוד וסיים לימודיו בגיל 16, מאז עובד בעבודות שונות. הוא שירת שירות צבאי חלקי עקב בעיות משמעת,

בגין אף נשפט. בהמשך "חזר בתשובה", נישא לראשונה אך התגרש כעבור מספר שנים והתחתן בשנית. הנאשם טען כי רעייתו סובלת מבעיות נפשיות ומטופלת בגין כך, וכן תיאר כי הוא סובל ממחלה כרונית המשפיעה על תפקודו. המשפחה מצויה בחובות ומכאן גם הדוחק הכלכלי. הנאשם נעדר עבר פלילי. שירות המבחן מתרשם כי הנאשם נטל אחריות למעשים והוא חש בושה כי הדברים הגיעו כדי הגשת כתב אישום וניהול הליכים פליליים נגדו. שירות המבחן מעריך, כי הותרת הרשעתו של הנאשם על כנה, תפגע בדימויו העצמי ותחליש אותו, ועל-כן הומלץ על ביטול ההרשעה והטלת של"ץ והתחייבות.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, המאשימה סבורה כי יש להותיר את ההרשעה על כנה ולהטיל מאסר על-תנאי וקנס.

מאידך, הסניגור טוען כי ניתן לבטל את ההרשעה ולהטיל את העונש המומלץ ע"י שירות המבחן. הנאשם הדגיש את עיסוקו של הנאשם בתפקידים חינוכיים כשיקול לביטול ההרשעה.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - החזקת סכין או אגרופן היא עבירת פשע שהעונש המירבי הקבוע בצדה הוא 5 שנות מאסר. הדבר משקף את החומרה שבה ראה המחוקק עצם החזקתה של סכין שלא למטרה כשרה מחוץ לבית או לחצרים, באשר פוטנציאל הנזק לגוף ולנפש בלתי ניתן לשיעור. מעבר לכך, בית המשפט העליון עמד לא אחת על הסיכון הגלום בעבירה זו, בשל היות הסכין כלי משחית שתחילת אחזקתו, סופה בשימוש בו, חלילה. ברע"פ 40790/10 **ג'בשה נ' מ"י** (מיום 23.8.2010) כתב כב' השופט ג'ובראן כך:

"עמד בית משפט זה לא פעם על האינטרס הציבורי שבמיגור התופעה בה צעירים נושאים על גופם כדבר שבשגרה סכינים בפרט ושאר כלי משחית בכלל (רע"פ 2932/08 מרגאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 12.6.2008); רע"פ 9400/08 מועטי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 20.11.2008; ע"פ 5928/93 דרס בן ביאדגלין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 13.7.1994). סכין זו המוחזקת בהחבא שלא כדין, הנה בבחינת האקדח שתיאר אנטון צ'קוב, הנראה במערכה הראשונה וסופו לירות במערכה השלישית, ועם כך לא ניתן להשלים. לפיכך, צדק בית המשפט המחוזי כשהתערב בפסק דינו של בית משפט השלום והרשיע את המבקש".

כך גם, הגנה עצמית או תחושת ביטחון לא הוכרה כמטרה כשרה, גם אם כי ניתן להבין את הדברים באופן טבעי.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש

לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: מדובר בעבירה מתוכננת שהמניע לביצועה - שמירה על תחושת הביטחון האישי של אשת הנאשם, כגרסת הנאשם, ניתנת להבין; יש משמעות לקולא בכך שהנאשם גילה את דבר קיומה של הסכין למאבטח ביוזמתו, דבר המעיד על הלוך רוחו והיעדר כוונה פלילי; הנאשם אחראי למעשים בהיותו אדם בוגר; פוטנציאל הנזק מהחזקת סכין הוא כפי שתואר לעיל.

מדיניות הענישה הנוהגת - החזקת סכין שלא למטרה כשרה נענית לרוב בענישה מוחשית, החל משל"ץ בהיקף נרחב ועד למאסר ממש, והעונש תלוי בחומרת נסיבות העבירה. ר' לדוגמה: רע"פ 3446/10 **עבד אלחלים** נ' מ"י (מיום 6.4.2011) שם הסתיים תיק של החזקת אגרופן ללא הרשעה והוטל של"ץ; ברע"פ 10124/16 **אלימלך** נ' מ"י (מיום 3.5.2018) אושר מתחם ענישה שבין מאסר קצר כולל עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר והנאשם שם נדון לעונש מאסר בגין עבירה של החזקת סכין בבי"ח ועבירות נוספות.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על מאסר על-תנאי ו/או של"ץ, ועד מספר חודשי מאסר בודדים בעבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: מדובר בנאשם ללא עבר פלילי; אינני שוקל הטלת מאסר בעניינו, אף לא בעבודות שירות לנוכח נסיבות המקרה ונסיבותיו האישיות ולנוכח עתירת המאשימה; הנאשם חווה את ההליך הפלילי באופן מרתיע והוא נטל אחריות למעשיו וחש בושה בשל ניהול ההליך הפלילי; מדובר באדם נורמטיבי, שלמרות קשייו בחיים, הקים משפחה, שירת בצבא (גם אם לא שירות מלא) ולא הסתבך במעשים פליליים; נראה כי הוא תורם לקהילתו בעבודתו; יצוין, כי הנאשם חזר על כך שהצטייד בסכין בשל חששה של אשתו ורצונה להגן עליה - הגם שאין מדובר במטרה כשרה, אין לזקוף זאת לחובתו משום שרגשותיו בעניין הם טבעיים ומובנים.

אי הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' מ"י (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: **הראשון**, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; **השני**, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן** נ' מ"י (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7. **אשר לתנאי הראשון**, בית המשפט העליון קבע כי עבירה מסוג זה, בנסיבות מסוימות, יכולה להצדיק אי-הרשעה - ר' רע"פ 4200/12 **אבו זניד** נ' מ"י (מיום 27.6.2012). בוודאי שבנסיבות ביצוע העבירה, יש מקום לבחון שאלת אי-הרשעה. גם אם הייתי שוקל לבטל את ההרשעה, הרי שהנאשם אינו עומד **בתנאי השני**, משום שלא הוכח כל נזק קונקרטי שעלול לפגוע בנאשם במידה החורגת מהנזק הנלווה להרשעה לכשעצמה. שירות המבחן אינו מעלה בתסקירו נימוק, שיש בו לאפשר הימנעות מהרשעה על-פי הדין הקיים, ולכן, ההרשעה תיוותר על כנה. פגיעה בדימויו העצמי של אדם, לא הוכרה בפסיקה ככזו המבססת נזק קונקרטי. ייתכן שהגיעה השעה לשנות גישה זו, במיוחד במקרים מתאימים.

המיקום במתחם - במכלול הנסיבות, יש למקם את הנאשם בחלק התחתון של המתחם, ולהטיל עליו מאסר על-תנאי ושל"ץ.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 5 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם את העבירה בה הורשע בתוך שנתיים מהיום;
- ב. התחייבות בסך ₪ 2,000 שלא לעבור את העבירה בה הורשע במשך שנתיים מהיום או 5 ימי מאסר תמורתה אם לא תיחתם. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

לנוכח עמדת המאשימה, לא מצאתי להטיל של"ץ בשל עצם הותרת ההרשעה על כנה.

יש לשלוח לשירות המבחן.

מורה על השמדת הסכין.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' אלול תשע"ט, 09 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.